

סדר ה' אדר ליום ה' אדר (הילולת מארי סעדיה בן אור (דוראני) זי"ע):

סדר לקויטי פוהר"ן הי"פני:

וזה בחינת זוג הנשיקין, וזוג הגופני. שזוג הנשיקין, קודם לזוג הגופני, פמובא בכתבים. כי על ידי כח הדבור, בחינת להתיר פה אלמים, שהוא בחינת זוג הנשיקין, על ידי זה נעשה זוג הגופני, בחינת להתיר פה עקריות כנ"ל:

וזה בחינת שבירת כלי חרם, ששוברין בשעת התקשרות הזוגים. להורות, שעכשו שנעשה התקשרות, שהוא בשביל הולדה. שהוא בבחינת בטהון, בחינת כליהם, כלי ההולדה כנ"ל, וזה בחינת (משלי ל"א): "בטח ביה לב בעלה", על ידי זה נתבטל ונשבר בחינת הבטהון דסטרא אחרא. ועל זה שוברין הכלי חרם, בבחינת (ישעיה ל): "ותבטחו בעשק ונלוז וכו', ושרה כנבל יוצרים, ולא ימצא במקתו חרם" וכו'. כי הבטהון דקדשה שנעשה על ידי התקשרות כנ"ל, הוא להפוך מהבטהון דסטרא אחרא, שהוא בבחינת שבירת כלי חרם כנ"ל. וגם מרמזין להם, שאם לא יתנהגו בקדשה, ויבגדו, חס ושלום, בבחינת הבטהון, בבחינת ההולדה. אזי יהיו בבחינת שבירת כלי חרם, שזה נעשה על ידי מבטח בוגד כנ"ל:

וזה (מיכה ז): "אל תבטחו באלוף, משכבת חיקך שמור פתחי פיך". הינו, שאי אפשר שיהיה הבטהון, הינו כלי ההולדה, סמוכין אל הדבור, שהוא בחינת אלה שהוא ראשיתבות להתיר פה אלמים. וזה: 'משכבת חיקך', הינו שיהיה נעשה מזה

הוֹלְדָה. וְזֶה: 'מִשְׁכַּבְתַּת חִיקָךְ', בְּחִינַת (מְלָכִים-א א): 'וּשְׁכַבָּה בְּחִיקָךְ'.
וְזֶה אִי אֶפְשָׁר כִּי-אִם עַל-יַדֵּי 'שְׁמֹר פִּתְחֵי פִיךָ כִּנְ"ל:

וְזֶה, (איכה ג): "יִתֵּן בְּעָפָר פִּיהוּ אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה". 'עָפָר', הוּא
בְּחִינַת הָעֵדֶר הַדְּבוּר, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (ישעיה כ"ט): "וּמִעָפָר
תֵּשַׁח אֲמַרְתֶּךָ". הֵינּוּ, שְׁצָרִיךְ לִיתֵן בְּחִינַת הַדְּבוּר, לְהַתִּיר פֶּה
אֱלֹמִים כִּנְ"ל. וְעַל-יַדֵּי-זֶה בָּא כַח הַדְּבוּר, לְקוּוֵי ה', שְׁהֵם כְּלֵי
הַהוֹלְדָה כִּנְ"ל, וְזֶהוּ, 'אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה', כִּדִּי שִׁיגִיעַ הַדְּבוּר לְקוּוֵי ה'
כִּנְ"ל: וְזֶהוּ (בְּרֵאשִׁית כ"ח): "וְהָיָה זֶרְעֶךָ כְּעָפָר הָאָרֶץ", כִּי הַהוֹלְדָה
תְּלוּיָה, עַל-יַדֵּי בְּחִינַת 'יִתֵּן בְּעָפָר פִּיהוּ' הַנְ"ל:

וְזֶה בְּחִינַת (דְּנִיאל י"ב): "וְרַבִּים מִיָּשְׁנֵי אֲדָמַת עָפָר יִקְיָצוּ", הֵינּוּ
שְׂמֻקִיצִין וּמְעוֹרְרִין אוֹתָן מִשְׁנָתָן כִּנְ"ל. וְזֶהוּ 'מִיָּשְׁנֵי אֲדָמַת
עָפָר', מְבַחֲינַת הָעֵדֶר הַדְּבוּר כִּנְ"ל. וְזֶהוּ 'אֱלֹה לְחַיֵּי עוֹלָם', הֵינּוּ
בְּחִינַת הַדְּבוּר, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית ב): "וַיְהִי הָאָדָם לְנַפֶּשׁ חַיָּה",
וְתִרְגוּמוֹ: 'לְרוּחַ מְמַלְלָא', הֵינּוּ בְּחִינַת לְהַתִּיר פֶּה אֱלֹמִים. וְאֱלֹה
לְחַרְפוֹת וְכוּ', הֵינּוּ בְּחִינַת (תְּהִלִּים ס"ט): "חָרְפָה שְׁבָרָה לְבִי", בְּחִינַת
שְׁכָחָה, שְׁבִירַת הַלֵּב, שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׁבִירַת הַלּוּחֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב:
"לּוּחַ לְבָבְךָ". וְעַל-יַדֵּי שְׁבִירַת הַלּוּחֹת, בָּא שְׁכָחָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַז"ל (עֲרוּבֵין נ"ד): 'אֱלֹמֶלֶא לֹא נִשְׁתַּבְּרוּ לּוּחֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת לֹא הִיתָה
שְׁכָחָה'. הֵינּוּ שֶׁאוֹתָן שְׁאִינָן רְאוּיִין לְקַבֵּל, שְׁהֵם בְּחִינַת עוֹר בְּהִמָּה
טְמֵאָה, נִשְׁכַּח מֵהֶם כִּנְ"ל:

ט וְזֶה בְּחִינַת שׁוֹפָר, כִּי שׁוֹפָר הוּא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַיְשָׁנָה.
כְּמוֹבָא בַּסְּפָרִים, שֶׁשׁוֹפָר מְרִמֵּז בְּחִינַת: "עוֹרוּ יִשְׂרָאֵל
מִתְרַדְמָתְכֶם". וְעַל-יַדֵּי-זֶה הוּא בְּחִינַת לְהַתִּיר פֶּה אֱלֹמִים, וְלְהַתִּיר
פֶּה עֲקָרוֹת כִּנְ"ל.

זֶה בְּחִינַת 'תְּקִיעָה' שְׁבָרִים 'תְּרוּעָה'. 'תְּקִיעָה', הוּא בְּחִינַת
הַעֲדָר הַדְּבוּר, בְּחִינַת (מְשָׁלֵי ו): "תְּקַעְתָּ לְזָר כַּפִּיךָ נֹקְשֶׁת
בְּאֹמְרֵי פִיךָ". 'תְּרוּעָה', הוּא בְּחִינַת הַדְּבוּר, בְּחִינַת (מְשָׁלֵי י):
"שִׁפְתֵי צַדִּיק יִרְעוּ רַבִּים". שְׁבָרִים, זֶה בְּחִינַת בְּטָחוֹן, בְּחִינַת
(תְּהִלִּים קמ"ו): "שִׁבְרוּ עַל ה' אֱלֹקָיו". בְּחִינַת כְּלֵי הַזִּלְזוּלָה, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב
(יִשְׁעִיָה ס"ו): "הֲאֲנִי אֲשַׁבֵּיר וְלֹא אֹלֵיד". כִּי עַל־יְדֵי הַשׁוֹפָר, שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, עַל־יְדֵי־זֶה הוּא בְּחִינַת לְהַתִּיר פֶּה
אֱלֹמִים, וּלְהַתִּיר פֶּה עֶקְרוֹת כַּנ"ל. דְּהֵינּוּ שִׁכַח הַדְּבוּר, הַיּוֹצֵא בְּכַח
מֵאֵלּוֹ שְׁנַתְעוֹרְרוֹ מִשְׁנָתָם. שִׁמְתַחֲלָה הָיוּ בְּבְחִינַת הַעֲדָר הַדְּבוּר,
כִּי הָיוּ בְּחֵרְשִׁים וְאֱלֹמִים כַּנ"ל. וְעַכְשָׁו כְּשִׁמְעוֹרְרָם מִשְׁנָתָם לְהַשִּׁיב
יְתַבְרַךְ, עַד שִׁשׁוֹמְעִים הַתְּעוֹרְרוֹת הַחֲכָם הָאֵמֶת, אֲזַי מִתְחִילִין
לְדַבֵּר כַּנ"ל.

זֶה הַדְּבוּר, בָּא לְתוֹךְ כְּלֵי הַזִּלְזוּלָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת בְּטָחוֹנֵי הַדּוֹר
כַּנ"ל, וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה פְּקִידוֹת עֶקְרוֹת. שִׁזְהוּ בְּחִינַת רֹאשׁ
הַשָּׁנָה, שָׂאז נִפְקְדָה שָׁרָה וְכו'. כַּנ"ל. וְכָל זֶה הוּא בְּחִינַת שׁוֹפָר,
שֶׁתּוֹקְעִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בְּחִינַת 'תְּקִיעָה תְּרוּעָה שְׁבָרִים' כַּנ"ל.
וְעַל יְדֵי פְּקִידוֹת עֶקְרוֹת, נִתְגַּלָּה יִרְאַת כַּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת שׁוֹפָר,
כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (עֲמוּס ג): "אִם יִתְקַע שׁוֹפָר בְּעִיר וְעַם לֹא יִחָרְדוּ" וְכו'.
וְזֶה בְּחִינַת שׁוֹפָר, שֶׁהוּא 'קָצָר מְלֻמְעָלָה וְרָחֵב מְלֻמְטָה', שִׁזְהוּ
בְּחִינַת (תְּהִלִּים קי"ח): "מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בַּמְּרָחֵב יְהוָה"
כְּמוֹבֵא. כִּי עַל יְדֵי הַשׁוֹפָר, הוּא הַתְּגַלּוֹת הַיִּרְאַת כַּנ"ל. שֶׁעַל יְדָה
זוֹכִין לְאֲרִיכוֹת יָמִים, דְּהֵינּוּ לְהַרְחִיב וּלְהִאָרִיךְ יָמָיו בְּתוֹסְפוֹת
קְדֻשָּׁה יִתְרָה בְּכָל עֵת, שִׁזְהוּ בְּחִינַת 'קָצָר מְלֻמְעָלָה וְרָחֵב
מְלֻמְטָה', בְּחִינַת: "יִרְאַת ה' הִיא אוֹצְרוֹ", בְּחִינַת 'עֲשָׂאָה כְּאוֹצָר'
וְכו' כַּנ"ל.

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'סנו ◀ צמח מזהרנית דצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" ▶
 ◀ צמח מזהרנית דצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" ▶
 ◀ צמח מזהרנית דצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" ▶

וְזֶה בְּחִינַת תְּקוּנֵי עֵתִיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת אַרְיכוּת יָמִים הַנִּלְל,
בְּחִינַת זָקֵן כַּנִּלְל. כִּי הַזָּקֵן גַּם כֵּן 'קָצַר מִלְמַעְלָה וְרָחֵב
מִלְמַטָּה, כַּמּוּבָא בַּכּוּנּוֹת: 'שֶׁתְּקוּנֵי דְקָנָא הֵם בְּחִינַת: "מִן הַמִּצַּר
קָרָאתִי וְכוּ' עָנְנִי בַּמְרַחֵב" וְכוּ', שֶׁמֶתְחַלָּה הִיא קָצָרָה וְאַחֲר־כֵּן
הוֹלְכֶת וּמִתְרַחֶבֶת. הֵינּוּ כַּנִּלְל, כִּי זָקֵן הִיא בְּחִינַת אַרְיכוּת יָמִים
הַנִּלְל, דְּהֵינּוּ שְׂמֵאֲרִיכִין וּמְרַחֲבִין יָמָיו בְּכָל עֵת בְּתוֹסְפוֹת קְדוּשָׁה
כַּנִּלְל, שֶׁזֶה זוֹכִין עַל־יְדֵי יִרְאָה כַּנִּלְל, שֶׁכָּל זֶה הוּא בְּחִינַת שׁוֹפָר
כַּנִּלְל. נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי הַשׁוֹפָר, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה,
וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה פְקִידוֹת עֲקָרוֹת כַּנִּלְל, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה יִרְאָה
כַּנִּלְל. וְיִרְאָה, מִכְּנִיעַ אֶת הַבָּל הַיְפִי כַּנִּלְל. וְזֶה בְּחִינַת הַהֶבְלִים שֶׁל
הַשׁוֹפָר, כִּי הֵם בְּחִינַת 'הַבָּל הַיְפִי'. כִּי שׁוֹפָר לְשׁוֹן יְפִי, בְּחִינַת
'שִׁפְרוּ מַעֲשֵׂיכֶם' (מִדְרַשׁ רַבָּה, אָמַר, פְּרָשָׁה כ"ט). הֵינּוּ, שֶׁעַל יְדֵי הַהֶבְלִים
שֶׁל הַשׁוֹפָר, נִכְנָע הַבָּל הַיְפִי, כִּי שׁוֹפָר הוּא בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת
הַיִּרְאָה כַּנִּלְל:

וְזֶה פִּרְוֵשׁ (תַּעֲנִית כ"ג): אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן: כָּל יָמָיו שֶׁל אֹתוֹ
הַצַּדִּיק וְכוּ', אָמַר מִי אֵיכָא דְנִים שְׁבַעֲיִן שְׁנַיִן. יוֹמָא
חַד הָוָה קָאִזַּל בְּאַרְחָא, חֲזִיָּה לְהַהוּא גַבְרָא דְנָטַע חָרוֹבָא,
אָמַר לֵה מַכְדֵי חָרוֹבָא עַד שְׁבַעֲיִן שְׁנַיִן לָא טָעִין, פְּשִׁיטָא לָךְ
דְּחֵיית שְׁבַעֲיִן שְׁנַיִן, וְאַכְלִית מִנְהָ. אָמַר לֵה, אָנָּא בְּחָרוֹבָא
אֲשַׁכְּחֵתָהּ, כִּי חֵיכִי דְשִׁתְּלִי לִי אֲבָחֵתִי, אָנָּא נִמִּי שִׁתְּלִי
לְבַנְאִי. יָתֵב זְקָא כְּרֵךְ רַבְתָּא, אֲתִיָּא לֵה שִׁינְתָּא, וְנִים. הָדָרָא
עֲלֵה מְשׁוּנִיתָא, וְאַכְסִי מַעֲיָנָא, וְנִים שְׁבַעֲיִן שְׁנַיִן. כִּי קָם
אֲתַעֵר, חֲזִי לְהַהוּא גַבְרָא, דְּאַכַּל מִתְּחִילָא חָרוֹבָא. אָמַר לֵה,
יְדַעַת מָאן שִׁתְּלֵה לְהַהוּא חָרוֹבָא, אָמַר לֵה אַבּוּהָ דְאַבָּא, אָמַר
וְדַאי נִמִּי לִי שְׁבַעֲיִן שְׁנַיִן. חֲזָא לְחַמְרָה דְקָא יִלְדָה לֵה רַמְכִי

רמכי וכו':

רס"י: אותו הצדיק, חוני המעגל וכו': אפשר וכו', בתמיהה: מי איכא דניב
שבועין שנין, בלומר יש אדם ישן שבועין שנים, בשנה אחת: לא טעון, טעינה קמיתא:
יתב, חוני המעגל וכו': אהדרא לה משוניתא, עלתה סביביו שן הפלע: אכסי מעינא,
דאנשי ולא אשכוחו התם: רמכי רמכי, ולדי ולדות, מעברת זכר היתה וחור ובא עליה
והולידה:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

י בשעוסק לעורר את בני אדם משנתם צריך לשמר עצמו
מתלמידים שאינם הגונים כדי שלא יזיק לו הרע שלהם. אך אי
אפשר לבשר ודם לשמר עצמו מזה שלא ישמעו תלמידים
שאינם הגונים, על כן צריך שלמודו עם תלמידיו יהיה כאלו
עשאו לחברו וכאלו עשאו לדברי תורה כמאמר חכמינו זכרונם
לברכה (סנהדרין צ"ט) (עין פנים). ואז השם יתברך שומר אותו שלא
יהיו דבריו נכתבין בכח הזכרון של התלמיד שאינו הגון רק יהיו
נשכחין ממנו:

יא בטחוני הדור הם בחינת כלי החולדה, ועל כן הכליות שהם
כלי החולדה נקראים בטוחות, כי כל החולדות וכל ההשפעות
נמשכים על ידי בטחון. ועל כן על ידי ששומעין ולומדין ספורי
מעשיות הקדושים מצדיקים גדולים, שמעוררין את בני אדם
משנתם שעל ידי זה מתחילין לדבר לפני השם יתברך בכח גדול
ובאמת, עד שהכח הזה בא לכלי החולדה כנ"ל, על ידי זה נתחזק
הבטחון דקדושה ונפקדים העקרונות וזוכין לכל התקונים הנ"ל:

סדר הי"ט מוהר"ן הי"מ:

שצו (ה) באומין דבר מענין המחלקת שעליו, שדוברין עליו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בְּסֵפֶר מִנְחָה רַבִּי עֲזַרְיָה לְעֵלְיָהוּ מִקְוֵה שִׁדְיָה לְעֵלְיָהוּ מִסְפָּרֵי רַבָּנוּ יְהִיָּה תִיקוּן לְכַלֵּי
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוּר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשְׁבֵּת תִיקוּן הַמִּידוֹת

בְּזָבִים. עָנָה וְאָמַר בְּדָרְךָ קוֹבֵלָנָא, וְאַנְכִי אֶפְדִּים הֵינּוּ הַפְּסוּק
הַנֶּאֱמָר בְּהוֹשֵׁעַ ז' שְׁקוֹבֵל הַנְּבִיא עַל יִשְׂרָאֵל שְׁרוּצָה לַעֲשׂוֹת לָהֶם
טוֹבוֹת, וְהֵם דוֹבְרִים עָלָיו בְּזָבִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר וְאַנְכִי אֶפְדִּים וְהִמָּה
דְּבָרוֹ עָלַי בְּזָבִים. אֲבָל הוּא זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה לֹא הִזְכִּיר אִזּוֹ כִּי־אֵם
שְׁתֵּי תִבוֹת אֵלוֹ וְאַנְכִי אֶפְדִּים. וְאֶמְרָן בְּנֵעִימָה בְּנִגּוֹן הַשִּׁיד לְאוֹתוֹ
הַפְּסוּק כִּמּוֹבֵן לְבָקִי בַמִּקְרָא וּפְרוּשׁוֹ:

שְׂצו (ו) פֶּעַם אַחַת סִפֵּר מֵעֵנִין אֲמַתַּת מַעֲלָתוֹ הַמְּפֻלָּגַת הַנּוֹרָאָה
מְאֹד. בְּתוֹךְ דְּבָרָיו עָנָה וְאָמַר, אַחֲרֵי הַדְּבָרִים וְהֶאֱמַת הָאֱלֹה בָּא
סְנַחְרִיב, פְּסוּק הוּא בְּדַבְרֵי הַיָּמִים ב' ל"ב שֶׁמִּסְפֵּר שָׁם מֵעֲצָם
צְדָקַת יְחִזְקִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ, וְאַחֲרֵי־כֵן מִתְחִיל הַמִּקְרָא אַחֲרֵי הַדְּבָרִים
וְהֶאֱמַת הָאֱלֹה בָּא סְנַחְרִיב. וְהֵבֵן הַדְּבָרִים אֵיךְ מְבֹאֵר הֵיטֵב בְּזֶה
הַפְּסוּק שְׁדִיקָא אַחַר גְּדֹל אֲמַתַּת צְדָקָתוֹ שֶׁל יְחִזְקִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ, בָּא
עָלָיו סְנַחְרִיב, וְהָיָה לוֹ צַעַר גְּדוֹל מְמַנּוֹ. וּמַעֲתָה אֵין לְתַמָּה עַל גְּדֹל
הַמַּחֲלָקַת שֵׁישׁ עַל צְדִיקִים אֲמַתִּיִּים:

שְׂצח (ז) לְעֵנִין הַגְּזֵרוֹת שֶׁנִּשְׁמְעוּ בְיָמָיו שְׁרוּצִין לְגֹזֵר עַל יִשְׂרָאֵל
[וְאֲשֶׁר בְּעוֹזְנוֹתֵינוּ הָרַבִּים כְּבָר יֵצֵאוּ בְיָמֵינוּ הַמְּקוֹם יְרַחֵם],
שְׁמַעְתִּי שְׁפַעַם אַחַת דְּבַר מְזִה וְאָמַר שֶׁהָיָה אֶפְשָׁר לָתֵן לְעֲצָמוֹ
אֵיזָה עֲצָה לְעַסֵּק בְּזֶה לְבַטְלָם, אֵךְ מָה לַעֲשׂוֹת שְׂאִין מִסְכִּימִין עִמּוֹ
וְחוֹלְקִין עָלָיו. וְהִבִּיא רְאִיָּה מִדְּבָרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה
בְּתַעֲנִית, שְׁמַחֲמַת שְׁלֹא הָיוּ מְסַכְּסְכִים וְכוּ':

שְׂצט (ח) פֶּעַם אַחַת דְּבָרָנוּ עִמּוֹ מֵעֵנִין חֲרוּזִים שְׁקוֹרִין גְּרָאם,
וְאָמַר שֵׁישׁ בְּזֶה דְּבַר כִּי כָּל הָעוֹלָם וְכוּ' וְאֵינִי זוֹכֵר הֵיטֵב הַלְּשׁוֹן
שֶׁאָמַר, אִם אָמַר שְׁכָל הָעוֹלָם מִתְנַהֵג בְּזֶה אִזּוֹ אֵיזָה לְשׁוֹן אַחַר
מֵעֵנִין זֶה. וְהִבִּיא רְאִיָּה מִפְּסוּק כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בִּישְׁעִיָּה ה' וַיְקוּ
לְמִשְׁפָּט וְהִנֵּה מִשְׁפָּחַת, לְצְדָקָה וְהִנֵּה צְעָקָה, לְשׁוֹן נוֹפֵל עַל לְשׁוֹן:

ת (ט) שִׁיחַתוֹ הַקְּדוּשָׁה שֶׁל רַבְּנוֹ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ בְּעֵינַי הַהֲנַחָה שְׂמֵת־נִהַג הָעוֹלָם עִכְשָׁו, כְּבָר הָיָה לְעוֹלָמִים כַּמָּה פְּעָמִים שֶׁהָיָה הָעוֹלָם מִתְּנַהֵג בְּדָרֶךְ זֶה, שֶׁהַקְּטָנִים בְּמַעֲלָה הָיוּ גְדוֹלִים וְחֹשׁוֹבִים מְאֹד בְּעוֹלָם, וְלֹא הָיָה הָעוֹלָם מִתְּנַהֵג בְּאַמֶּת, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן הָיָה נִמְצָא אֶחָד שֶׁהָיָה מְנַח בְּמָקוֹם שָׁפֵל, וְהָיָה שׁוֹחֵק מְכֹל הָעוֹלָם כְּלוֹ, וְהוּא הָיָה מְחִיָּה וּמְפָרְנֵם כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּזָכוֹתָו. וְהָיָה לוֹ שְׁעֵשׂוּעִים גְּדוֹלִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְהוּא הָיָה חַי חַיִּים גְּמוּרִים שֶׁנִּקְרְאוּ בְּאַמֶּת חַיִּים עַיִן לְעֵיל סִימָן ח'. כִּי יֵשׁ כַּמָּה מִיָּנִי חַיִּים כַּמְבֹאָר בְּמָקוֹם אַחֵר, וְכִמוֹ שֶׁנִּמְצְאוּ בְּנֵי אָדָם שֶׁחַיִּים חַיִּי צַעַר וְאִין נִכְר לְהָעוֹלָם כָּלָל, וּבְאַמֶּת חַיִּיהֶם הוּא חַיִּי צַעַר. וְגַם בְּחַיִּי צַעַר יֵשׁ חֲלוּקִים כִּי אִין צַעַר שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂוָה. וְגַם מִי שֶׁאִינוֹ חַי חַיִּי צַעַר מִמָּשׁ, גַּם־כֵּן אִין הַחַיִּים שְׁלוֹ שְׂוָה לְשָׁל אַחֵר, כִּי אִין כָּל הַחַיִּים שְׂוִין. כְּמוֹ שֶׁאֵנוֹ רוֹאִים שֶׁבּוֹדָאִי אִין שְׂוָה הַחַיִּים שֶׁל הַסּוּם לַחַיִּים שֶׁל אָדָם. (כְּוִנָּתוֹ כְּמוֹ שֶׁבְּגִשְׁמִיּוֹת יֵשׁ חֲלוּקִים גְּדוֹלִים בֵּין הַחַיִּים, כְּמוֹ כֵּן בְּרוּחָנִיּוֹת בְּחַיִּים אֲמִתִּיִּים לְשִׁעְשִׁיעַ בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, יֵשׁ מִי שֶׁגַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה זוֹכֵה לַחַיִּים אֲמִתִּיִּים, וְיֵשׁ לְהַפְדֵּי, וְיֵשׁ גַּם־כֵּן כָּל הַחֲלוּקִים הַנִּזְכָּרִים) וְאִינִי מְקַנָּא כָּלָל הַגְּדֻלָּה שֶׁל הַגְּדוֹלִים שִׁישׁ לָהֶם עִכְשָׁו:

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

זכ לְשִׁמֹר אֶת הָאֲמוּנָה הוּא עַל־יָדֵי שְׂמֻקִּים "וְדוֹבֵר אֶמֶת בְּלִבּוֹ" בְּשַׁעַת הַמִּשָּׁא וּמִתָּן וְכוּ' (שם, וע' ממוזן אות כא).

נג כָּל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, קֹדֶם שִׁישׁ לָהּ הַתְּגָלוֹת בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה, אֲזִי מְנַסִּין וּמְצַרְפִּין אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּגָלוֹת שֶׁל שְׁבַעִים אֲמוֹת. כִּי כָל אֶמְהָ וְאֶמְהָ שֶׁל שְׁבַעִים אֲמוֹת יֵשׁ לָהּ מִדָּה רָעָה בְּפָנֵי עֲצָמָה מַה שֶׁאִין בְּחִבְרָתָהּ, וּמִחֲמַת הַמִּדּוֹת הָאֵלוֹ הֵם מְרַחֲקִים מִשְׁבַּעִים פָּנִים שֶׁל תוֹרָה. וְהַקְּלָפָה קֹדְמָה לְפָרִי, וּמִי שֶׁרוֹצֵה לְאָכַל הַפָּרִי צָרִיךְ לְשַׁבֵּר

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בית זמור מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפוי רבנו יהיה תיקון רב"ל"»
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

קִדְּם הַקְּלָפָה. לְכֵן קִדְּם הַתְּגִלוֹת הַדַּעַת, שֶׁהִיא הַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עֵקֶר הַדַּעַת וְהַחֲכָמָה הָאֲמִתִּית, מְכַרְח הַנֶּפֶשׁ לְבּוֹא בְּגִלוֹת, דְּהִינּוּ בְּמַדּוֹתֵיהֶם וְתַאֲזוּתֵיהֶם שֶׁל הָאֲמוֹת, כִּי לְשִׁבְרָם וְלְבּוֹא אַחֲרֵיהֶן לְהַתְּגַלוֹת בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה. וְהָעֵקֶר הוּא לְשִׁבְרַת תַּאֲזוֹת נְאוּף, שֶׁהִיא כְּלָלִיּוֹת שֶׁל כָּל הַתַּאֲזוֹת וְהַמַּדּוֹת רָעוֹת וְהִיא עֵקֶר הַנֶּפֶשׁ וְהַצְרוּף. וְכִשְׁנֵפֶשׁ הָאָדָם בָּא בַּנֶּפֶשׁ הַזֵּה וּבְגִלוֹת הַזֵּה שֶׁל הַתְּגִבּוּרֹת הַתַּאֲזוֹת וְהַמַּדּוֹת, וְהָעֵקֶר הוּא תַּאֲזוֹת נְאוּף כַּנ"ל, אֲזִי הוּא צָרִיךְ לְהָרִים קוֹלוֹ וְלַצַּעֲקַת כַּפָּה וְכַפָּה קָלִין, שֶׁהֵם כְּלוּלִים בְּשִׁבְעֵין קָלִין לְפָחוֹת, כְּמוֹ הַיּוֹלְדוֹת קִדְּם הַלְּדָה מִמֶּשׁ, שֶׁצּוֹעֲקוֹת שִׁבְעֵין קָלִין, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה לְשִׁבְרַת הַתַּאֲזוֹת הַזֹּאת עִם כָּל הַתַּאֲזוֹת וְיִזְכֶּה לְהַתְּגַלוֹת גְּדוֹל בְּתוֹרָה וּבְעִבּוּדָה, וְלִפִּי תַקּוּנוֹ כֵּן יִתְגַּלוּ לוֹ הַשְּׁבָעִים פָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה (שם לו).

לִּי צָרִיךְ הָאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל שֶׁיִּגְיַע לְשִׁלְמוֹת הַדַּעַת, דְּהִינּוּ שִׁיזְכֶּה לְדַעַת דְּקִדְּשָׁה כָּל מַה שֶׁאֶפְשָׁר לְאָדָם לֵידַע וּלְהַשִּׁיג, מַה שְּׂאִי אֶפְשָׁר לְאָדָם לֵידַע יוֹתֵר. וְאִי אֶפְשָׁר לְבּוֹא לָזֶה כִּי אִם עַל־יְדֵי שְׁעוּמָק עִם בְּנֵי־אָדָם לְקָרְבָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלַם דַּעַתוֹ כַּנ"ל, וְעַל־יְדֵי־זֶה זֹכֶה לְבָנִים וְיוֹכֵל לְפַקֵּד עַקְרוֹת (שם לג).

לִּי וְזֶה הַטַּעַם שֶׁהַצְּדִיקִים מִיְּגַעִים אֶת עַצְמָן וְרוֹדְפִים אַחֲרֵי בְּנֵי־אָדָם לְקָרְבָם לְעִבּוּדָתָם יִתְבָּרַךְ אֵין זֶה כִּי לְהִרְאוֹת כְּבוֹדָם, חֵם וְשָׁלוֹם, אֲלֹא כִּי לְהַשְׁלִים דַּעַתָם כַּנ"ל (שם).

סֵדֶר שְׁיִחּוֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

רִיחַ וְהַתְּלוּצֵץ מְאֹד מִהַמְּחַקְרִים שֶׁאֹמְרִים שֶׁיֵּשׁ בְּהַלְבָּנָה יָשׁוּב כְּמוֹ עַל הָאָרֶץ הַזֹּאת עַל שְׂרוּאֵין שֶׁם בְּתוֹכָהּ כְּמוֹ אֵילָנוֹת וְשָׂאֵר בְּרוּאִים שֶׁבְּזוֹ הָאָרֶץ, וְהִיא מִתְּלוּצֵץ מְזִיחַ וְאָמַר שֶׁהוּא שְׁטוּת גְּדוֹל

כִּי הִלְבְּנָה הוּא כְּמוֹ אֲסִפְקֻלְרִיא שְׁכָל דְּבַר שְׁעוּמֵד כְּנִגְדּוֹ נִרְאָה
 בְּתוֹכּוֹ וְעַל כֵּן נִרְאָה בְּתוֹךְ הִלְבְּנָה דְּבָרִים שְׂבֹזָאֵת הָאָרֶץ, אֲבָל
 בְּאַמַּת אֵין שָׁם דְּבַר מֵאלוֹ הַבְּרוּאִים וְהָבֵל יִפְצָה פִּיהֶם שֶׁל
 הַמַּחְקָרִים:

רִיט אַחַר שְׂבָא מִלְּמַבְרַג שְׁחֵי אַחַר כֶּךָ שְׁתֵּי שָׁנִים הָיָה מִדְּבַר בְּכָל
 פַּעַם הִרְבֵּה מְאֻמּוֹנָה, וְהִבְנֵנוּ מִדְּבָרָיו שְׁכָל דְּבוּרָיו שְׁמִדְּבַר כָּל
 כּוֹנְתּוֹ הָיָה הַכֹּל בְּשִׁבִיל לְהַכְנִים אֲמוּנוֹתֵינוּ הָאַמְתִּיּוֹת בְּלֵב כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְהָיָה רָגִיל לְהִזְכִּיר כַּמָּה פְּעָמִים גְּדֹל עֵצָם
 נִפְלְאוֹת הַטּוֹבָה שְׁעָשָׂה לָנוּ מִשָּׂה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שְׁנַתַּן לָנוּ
 אֶת הַתּוֹרָה וּפְתַח בָּהּ (בְּרֵאשִׁית א"א): "בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים אֶת
 הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ", וְגָלָה לָנוּ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת
 וְחִקְיֹרוֹת וְגִנָּה הִרְבֵּה אֶת סְפָרֵי הַמַּחְקָרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים וְהִתְלוּצִין
 מֵהֶם בְּכַמָּה מִיָּנִי לִיצָנוֹת וּבִירַר לְעֵינֵינוּ שְׂאִינָם יוֹדְעִים כָּלוּם
 וְהָאָרֶץ בְּשִׁיחוֹת כָּאלוֹ הִרְבֵּה מְאֹד בְּכַמָּה וּכַמָּה מִיָּנִי לְשׁוֹנוֹת שֶׁל
 חֲכָמָה אֲמַתִּית נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה אֲשֶׁר כָּל דְּבוּר וְדְבוּר הָיָה מְתוּק
 מִדְּבַשׁ וְנִפְתַּת צוּפִים וְנִכְנָם בְּעַמְקֵי הַלֵּב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד:

וּכְבָר כְּתִבְנוּ מֵהֶם הִרְבֵּה כַּאֲשֶׁר כְּבָר נִדְפְּסוּ קִצְתָם אֲבָל עֲדִין לֹא
 נִכְתַּב חֵלֶק אֶלֶף מֵהֶם וְגַם אֵי אֶפְשָׁר לְבַאֵר תְּמוּנַת הַדְּבוּר הַקְּדוּשׁ
 וְהַנּוֹרָא הַנְּעִים וְהַמְּתוּק בְּתַכְלִית הַנְּעִימוֹת שִׁיִּצָּא מִפִּיו הַקְּדוּשׁ
 בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה בְּאִימָה וּבִירְאָה בְּרִתְתָה וְזִיעַ, שְׁהָיָה לוֹ כָּל מִין
 חֵן שְׁבָעוּלָם כַּאֲשֶׁר יַעֲיִדוֹן וְיִגִּידוֹן כָּל מִי שְׁזָכָה לְדְבַר עֵמוֹ אֲפִלוֹ
 בְּמֵלֵי דְעֵלְמָא וּכְפִי הַמוּבֵן מִדְּבָרָיו בַּסּוֹף בְּשְׁתֵּי הַשָּׁנִים הַנִּי"ל שְׁחֵי
 אַחַר שְׂבָא מִלְּמַבְרַג, שְׁכָל דְּבוּרָיו, הֵן בְּמֵלֵי דְעֵלְמָא הֵן בְּדְבָרֵי
 תּוֹרָה הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לְכָל כִּדֵּי לְהַכְנִים אֲמוּנָה בְּעוֹלָם שְׁהוּא יְסוּד כָּל
 הַתּוֹרָה וְהַמְּצוּוֹת, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים קיט"פו): "כָּל מְצוֹתַיִךְ

אָמוּנָה:

סֵדֶר שְׁלָחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

סימן שז (א) ודבר דבר שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול הלכך אסור לומר דבר פלוני אעשה למחר או סחורה פלונית אקנה למחר ואפילו בשיחת דברים בטלים אסור להרבות: הגה ובני אדם שסיפור שמועות ודברי חדושים הוא עונג להם מותר לספרם בשבת כמו בחול אבל מי שאינו מתענג אסור לאמר כדי שיתענג בהם חבירו (ת"ה סימן ס"א): (ב) אסור לשכור פועלים ולא לומר לאינו יהודי לשכור לו פועלים בשבת אע"פ שאין הישראל צריך לאותה מלאכה אלא לאחר השבת שכל מה שהוא אסור לעשותו אסור לומר לאינו יהודי לעשותו ואפילו לומר לו קודם חשכה לעשותו בשבת אסור אבל מותר לומר לו אחר השבת למה לא עשית דבר פלוני בשבת שעבר אע"פ שמבין מתוך דבריו שרצונו שיעשנה בשבת הבאה: (ג) אסור ליתן לאינו יהודי מעות מע"ש לקנות לו בשבת אבל יכול לומר לו קנה לעצמך ואם אצטרך אקנה ממך לאחר השבת: (ד) מותר לתת לאינו יהודי מעות מע"ש לקנות לו ובלבד שלא יאמר לו קנה בשבת: הגה וכן מותר ליתן לו בגדים למכור ובלבד שלא יאמר לו למכרן בשבת (כ"י בשם סמ"ג) מי ששכר אינו יהודי להוליך סחורתו ובא האיני יהודי ולקחה מבית ישראל בשבת אסור והיו עונשין העושה (רבינו ירוחם הי"ב): (ה) דבר שאינו מלאכה ואינו אסור לעשותו בשבת אלא משום שבות מותר לישראל לומר לאינו יהודי לעשותו בשבת והוא שיהיה שם מקצת חולי או יהיה צריך לדבר צורך הרבה או מפני מצוה כיצד אומר ישראל לאינו יהודי בשבת לעלות באילן להביא שופר לתקוע תקיעת מצוה או להביא מים דרך חצר שלא עירבו לרחוץ בו

המצטער ויש אוסרין: הגה ולקמן סימן תקפ"ז פסק להתיר ועיין לעיל
סימן רע"ו דיש מקילין אפילו במלאכה דאורייתא וע"ש ס"ג: (ו) אסור
לחשב חשבונות אפילו אם עברו כגון כך וכך הוצאתי על דבר
פלוני ודוקא שעדיין שכר הפועלים אצלו אבל אם פרעם כבר
מותר: (ז) מותר לומר לחבירו הנראה בעיניך שתוכל לעמוד עמי
לערב אע"פ שמתוך כך מבין שצריך לו לערב לשוכרו אבל לא
יאמר לו היה נכון עמי לערב: (ח) יכול לומר לחבירו לכרך פלוני
אני הולך למחר וכן מותר לומר לו לך עמי לכרך פלוני למחר כיון
שהיום יכול לילך ע"י בורגנין וכן כל כיוצא בזה שיש בו צד היתר
לעשותו היום יכול לומר לחבירו שיעשנו למחר ובלבד שלא יזכיר
לו שכירות אבל בדבר שאין בו צד היתר לעשותו היום אפילו אם
אין בו אלא איסור דרבנן כגון שיש לו חוץ לתחום פירות מוקצים
כיון שא"א לו להביאם היום אסור לומר לחבירו שיביאם לו למחר
וכן אסור לו להחשיך בסוף התחום כדי שימהר הלילה לילך שם
להביאם: הגה וכן לא יאמר אעשה דבר פלוני למחר (הרא"ש פ' השואל ועיין
לעיל ריש הסימן) אבל יכול להחשיך בסוף התחום כדי למהר לילך שם
לשמרם שאפילו היום היה יכול לשמרם אם הם היו בתוך התחום
ואם לא כוון להחשיך אלא לשמרם יכול אף להביאם: (ט) מותר
להחשיך לתלוש פירות ועשבים מגנתו וחורבתו שבתוך התחום
ולא אסרו להחשיך אלא בסוף התחום משום דמינכרא מילתא: (י)
מותר לומר לחבירו שמור לי פירות שבתחומך ואני אשמור
פירותיך שבתחומי:

סדר לקוחי תפלות הימני:

תתה: טוב ומטיב לכל, טוב ומטיב תמיד, טוב ומטיב לרעים
ולטובים, טוב ומטיב באמת, היטיבה ברצונך עם רחוק מטוב

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בֵּית דִּין מְנוּחָה רַחֲמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִסְפָּרֵי רַבְנוּ יְהִי תִיקוּן לְכָל יְיָ
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָּכִי" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

כְּמוֹנִי, אֲשֶׁר מְרַדְתִּי בְטוֹבָךָ בְּיָדַיִם, בְּמִזִּיד וּבְשׁוּגָג בְּאֲנָם וּבְרָצוֹן
אֲלֵפִים וּרְבָבוֹת פְּעָמִים אֲשֶׁר הִתְחַלַּתְּ לְהִטִּיב עִמִּי הִרְבֵּה טוֹב
הָאֲמַתִּי וְהִנְצַחֲתִי, וְאֲנֹכִי דְחִיתִי בְּיָדַיִם טוֹבָךָ הָאֲמַתִּי כַּמָּה וְכַמָּה
פְּעָמִים, "עַד כִּי חָדַל לְסַפֵּר כִּי אֵין מִסְפָּר" אָנָּה הָאֵל הַטּוֹב, אֲשֶׁר
טוֹבָךָ אֵינוֹ נִפְסֵק לְעוֹלָם, וְכִנִּי מִעַתָּה לְטוֹבָךָ הָאֲמַתִּי, שִׁבְעֵינִי
מִטוֹבָךָ הִנְצַחֲתִי, עֲזַרְנִי וְזִכְנִי לְכָל בְּאֶחָד בְּאֲמַת, בְּתַכְלִית הַכְּלָיוֹת
בְּתַכְלִית הַבְּטוּל כְּרָאוּנִי, בְּרָצוֹא וְשׁוֹב בְּרָצוֹנָךָ הַטּוֹב, עַד שְׁאֲזוּכָה
לְדַעַת שְׁכָלוֹ טוֹב וְאֵין שׁוּם רַע בְּעוֹלָם כָּלָל וְכָל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִין
הַבָּאִין בְּעוֹלָם כָּלָם הֵם טוֹבוֹת גְּדוּלוֹת, עַד שְׁאֲזוּכָה לְבַטֵּל כָּל
הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִין שִׁבְעוֹלָם עַל־יָדֶיךָ זֶה, וְנִזְכָּה לְקַבֵּל הַיְסוּרִים
הַמְּכַרְחִים לָבוֹא, בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה גְּדוּלָה, וּלְבַטֵּל כָּל הַיְסוּרִין עַל
יָדֶיךָ הַבְּטוּל אֵל הַתַּכְלִית הַטּוֹב בְּאֲמַת, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְקַבֵּל
וּלְהַמְשִׁיךְ מִיָּמֵי הַתּוֹרָה עַל יָדֶיךָ הַשִּׂמְחָה מִהַרְשִׁימוֹ שֶׁל הַבְּטוּל
שֶׁתֵּאִיר אֵל הַמַּחֲיִין וְנִזְכָּה לְשֹׂאֵב מַיִם בְּשִׁשׁוֹן מִמַּעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה, וְעַל
יָדֶיךָ הַשִּׁגְתָּ הַתּוֹרָה נִזְכָּה לְקַרֵּר הַיְסוּרִין וּלְכַבּוֹת צְמָאוֹן הַנֶּפֶשׁ גַּם
בְּעֵת שֶׁנִּשְׁוֹב מִהַבְּטוּל אֵל הַדַּעַת, וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם כַּח לְהַיְסוּרִין
לְהַתְגַּבֵּר עָלֵינוּ חֵם וְשִׁלּוּם אַחֲרֵי כֵן, אַחֲרֵי שֶׁנִּשְׁוֹב מִהַבְּטוּל, רַק
נִזְכָּה לְבַטֵּל אֲזוֹ עַל יָדֶיךָ הַשִּׁגְתָּ הַתּוֹרָה שֶׁתִּזְכְּנוּ לְקַבֵּל וּלְהַשִּׁיג
עַל־יָדֶיךָ הַשִּׂמְחָה מֵאוֹר זְרִיחַת הַרְשִׁימוֹ הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּשְׁאָר
מִהַסְתַּכְּלוֹת וְהַבְּטוּל, אֵל הַתַּכְלִית שֶׁהוּא כָּלוֹ טוֹב כָּלוֹ אֶחָד,
שֶׁתֵּאִיר הַרְשִׁימוֹ אֵל כְּלֵי הַמַּחֲיִין הַשִּׁגְתָּ סְתָרֵי אוֹרֵייתָא, וַיִּקְיֵם בְּנוֹ
מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲשֶׁרִי הַגִּבֹּר אֲשֶׁר תִּיְסָרְנוּ יְהִי וּמִתּוֹרָתְךָ תִּלְמַדְנוּ":
תַּתּוֹ: וּבִכֵּן תִּרְחַם עָלֵינוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ שֶׁנִּזְכָּה לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת, וְנִזְכָּה
לְעֲשׂוֹת אֶחָד מִכָּל הַתַּפְלָה, וְתִהְיֶה כָּל תְּפִלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ
וּבְקִשׁוֹתֵינוּ כְּלוּלִים יַחַד בְּתַכְלִית הָאֲחָדוֹת, בְּאֶפֶן שִׁיְהִיָּה לָנוּ כַּח

לסדר לפניך בכל יום תמיד שירות ותשבחות ותפלות ותחנונות
 ובקשות הרבה בתכלית השלמות כרצונך הטוב:

תתו: אנא הטוב והמטיב הרוצה בתפלת עמו ישראל, אתה יודע
 את עצם יקר יפי הדרת קדושת דבורי התפלה הקדושה שאנו
 זוכים להתפלל ולהתחנן לפניך אתה יודע את הוד פאר יקרת
 קדושת כל אות ואות מדבורי התפלה כי מי יהדר מי יפאר גדל
 פאר הקוטים והקבוצים שאנו מלקטים ומקבצים שושנים
 ופרחים וצמחים נפלאים ונוראים, מפארים ומהדרים, סגלות
 יקרות וחמודות גדולות, בשדות הקדושות העליונות, על ידי כל
 אות ועל ידי כל דבור ודבור ומכל שכן על ידי כל ברכה וברכה
 של התפלה הקדושה ואם היינו זוכים להטות אזנינו לשמע מה
 שאנו מוציאים בפנינו מרגליות יקרות ואבנים טובות ויקרות
 כאלו, להבין ולהשכיל את יקר תפארת גדלת הוד יפי הדבור
 הקדוש והנורא של התפלה הקדושה, את עצם יקרת קדושת כל
 דבור ודבור, לא היינו יכולים להשלים לדבר אפלו ברכה אחת,
 ואפלו דבור אחד, כי היינו נקשרים ונכרכים ומהדקים באות
 הראשונה של הדבור, כי איך אפשר לילך מן אות הראשונה של
 הדבור לגדל עצם יקר יפיה וזיוה והדרה, הדרה דלא אפשר
 למפרט בשפותא, ולגדל עצם תקף התקשרות הדבור עם הנפש,
 עד אשר אין הדבור מניח את הנפש לילך מאתו להלן יותר:

תתח: רבוננו של עולם מלא טוב וחסד, מלא רחמים רבים, אתה
 הודעתנו ברחמיה הרבים, שגם מי שזוכה לבחינה זאת, לשמע
 הוד יפי הדבור, עד אשר אין הדבור מניח אותו לילך להלן יותר,
 גם זה אינו טוב, ואין זה שלמות התפלה כי צריכין דיקא להתפלל
 כל הברכות וההודאות ולהשלים כל סדר התפלה בשלמות, וגם

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ביתו - זמור מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
זמור "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

לומר עוד אחר כך הרבה תחנות ובקשות, ומזמורי תהלים ושירי
תפלות הרבה על כן עקר שלמות התפלה הוא כשזוכין לכלל
התפלה באחד, שהוא התכלית, שהוא כלו טוב כלו אחד ואתה ה'
ידעת שפלותנו ופחיתותנו, כמה אנו רחוקים מכל וכל משני
הבחינות האלה, כי אנו רחוקים מתפלה מאד מאד בתכלית
הרחוק בכמה הרחקות בלי שעור, ולבנו אטום מאד, עד אשר אין
אנו זוכים להטות אזנינו ולשמע מה שאנו מדברים בפנינו בשעת
התפלה ובפי ובשפתי אני מתפלל, ולבי רחוק מהדבורים
הקדושים ואיני מתגבר להשמיע לאזני מה שאני מוציא בפי ואם
לפעמים אתה עוזר לי, עד שאני מתחיל להטות אזני ולשמע
מרחוק איזה אות ודבור של התפלה הקדושה, עדין אני רחוק
מהתכלית האמתית, מתכלית האחדות, ועל כן על פי רב אני
נשאר כרוך מאד אחר איזה דבור שאני מתחיל לשמעו, ואיני
יכול לפרד ממנו ולילך להלן לדבר יותר ואתה יודע שגם זה אינו
שלמות, כי אני צריך לדבר הרבה, להתפלל כל סדר התפלה,
ולהוסיף עוד תחנות ובקשות הרבה, כי צרכי המה מרבים מאד: